

celkem přes 2.000 Kč, ale vůbec nezjistil, kolik činí částky vylákané obžalovanou před jejím dokonáním 18. rokem a kolik činí částky vylákané později. Rozsudek tedy ani neuvažuje ve smyslu § 25, odst. 5 cit. zák. o tom, zda podvody spáchané po dokonání 18. roku věku obžalované ve svém souhrnu (§ 173 tr. z.) tvoří či netvoří čin náležející k příslušnosti okresního soudu a zda je tento čin ohrožen jen trestem na svobodě, který není větší než trest stanovený zákonem (§ 8 zák. čís. 48/31 Sb. z. a n.) na čin spáchaný před dokonáním 18. rokem.

Tato vada je důležitá, neboť může jíti 1. o dva konkurující přestupky podvodu, když útoky před 18. rokem nedosahují hranice zločinné, a když totéž platí pro útoky spáchané později, 2. o souběh přestupku podvodu se zločinem podvodu, pokud útoky před dosažením 18. roku věku nedosahují hranice zločinné kvalifikace, útoky po něm však jí samy o sobě dosahují, 3. o souběh dvou provinění (§ 3 zák. čís. 48/31 Sb. z. a n. a §§ 197, 200 tr. z., pokud se týče § 461 tr. z.), když útoky před 18. rokem samy o sobě vykazují zločinnou kvalifikaci, útoky po 18. roku samy o sobě nikoliv, 4. o souběh dvou zločinů podvodu, když útoky před 18. rokem a útoky po něm, a to každá skupina sama o sobě dosahuje hranice zločinné kvalifikace.

K tomu nutno ještě podotknouti, že v případech 1., 2. a 4. platí pro delikt spáchaný před 18. rokem věku předpis § 8 zák. čís. 48/31 Sb. z. a n., tedy trestní sazba snižená na polovinu (viz již uvedený výnos min. sprav. čís. 29.703/32).

Nalézací soud tedy pochybil, pokud beze zjištění a úvah, jakých by bylo podle toho, co předesláno, třeba, uspokojil se s výrokem, že obžalovaná v uvedené době, tedy před dokonáním 18. rokem věku a později vylákala v úmyslu poškoditi částky v úhrnné výši přes 2.000 Kč, nikoli přes 20.000 Kč, a pokud jí na základě těchto zjištění uznal vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. z. Rozsudek je tedy stížen zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř. a poněvadž neobsahuje zjištění, která při správném použití zákona měla by býti základem nálezu, takže se ne lze vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení, bylo zmateční stížnosti za předpokladů § 5 zák. čís. 3/78 ř. z. vyhověti hned při poradě neveřejné a uznati, jak se stalo.

Čís. 5286.

Bol-li verejnému činiteľovi učineny sľub zcela neurčity, niet základu pre záver, že by išlo o sľub prevyšujúci nepatrný prospech, aký má na mysľi § 2, odst. 2 zák. čís. 178/1924 Sb. z. a n.

Splnením žiadosti o urýchlené vybavenie veci nie je dotknutý dôležitý záujem verejný, je však dotknutý, pokiaľ by bolo žiadané o priaznivé vybavenie veci.

(Rozh. zo dňa 4. mája 1935, Zm III 579/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti Dr. J. F., obžalovanému z prečinu úplatkárstva, vyhovel zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho

zastupiteľstva, z dôvodu zmätku podľa § 385, čís. 1a) tr. p. zrušil rozsudky obidvoch nižších súdov a uznal obžalovaného vinným prestupkom úplatkárstva podľa § 2, odst. 2 zák. čís. 178/1924 Sb. z. a n.

Z d ô v o d o v :

Zmätočná sťažnosť, uplatňujúc dôvod zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., namieta, že sa nižšie súdy mylily, pokiaľ v čine obžalovaného neshľadaly skutkovú povahu ani prečinu podľa § 2, odst. 1 ani prestupku podľa § 2, odst. 2 zák. čís. 178/1924 Sb. z. a n.

Podľa skutkových zistení nižších súdov firma E., obchod drevom v H., podala rekurz proti výmeru finančného riaditeľstva v K. o všeobecnej zárobkovej a dôchodkovej dani za rok 1930 a v ňom sa okrem iného domáhala, aby 253.000 Kč bolo od priznaného základu dane odpočítané z toho dôvodu, že o túto čiastku prišla tým, že jedna firma v Poľsku, s ktorou firma E. bola v obchodnom spojení, upadla do konkurzu a firmu E. o tieto peniaze pripravila. Následkom toho rekurzu generálne finančné riaditeľstvo v Bratislave pripravovalo túto vec s návrhom pre daňovú odvolaciu komisiu, ktorá rozhodovala o daňových rekurzoch. Pripravením tejto veci a návrhu pre odvolaciu daňovú komisiu bol poverený koncipista generálneho finančného riaditeľstva F. M., ktorý nastúpil službu u tohoto riaditeľstva 1. júla 1933, kedy ona vec bola tam už dlhší čas v behu. Firma E. poverila svojim zastupovaním v tejto rekurznej veci obžalovaného Dr. F. a tento ako zástupca firmy v druhej polovici roku 1933 viackrát navštívil koncipistu M. v jeho úradnej miestnosti a urgovoľ vybavenie rekurzu. Koncom novembra 1933 prišiel obžalovaný znova ku koncipistovi M. do jeho úradu a požiadal ho, aby prišiel vybaviť vec do kaviarne, že sa obžalovaný o tú vec interesuje, že je obchodníkom, aby on (M.) vzal tú vec tiež po obchodnícky. M. odvetil, že úraduje iba v úradovni a obžalovaný odišiel. Asi týždeň potom prišiel obžalovaný znovu k M. do úradovne a znovu urgovoľ vybavenie rekurzu. M. upozornil obžalovaného, že treba zistiť ešte ďalšie dlžoby firmy E. a ich rozobrať a na to sa obžalovaný vyslovil, že by bolo najlepšie, keby on (M.) prišiel do kaviarne a že tam by mohli vec súkromne prejednať. Keď sa M. toho istého, alebo druhého dňa dostavil do kaviarne, obžalovaný ho žiadal, aby položku 253.000 Kč uznal a celú vec predložil najbližšej odvolacej komisii, že on (obžalovaný) sa mu za to odmení, že má vo zvyku odmeniť sa tomu, kto mu k dajakému zárobku pomôže, že mu (M.) dá dar na vianočné sviatky a že ho (M.) vezme nasledujúcu sobotu na flám a aby vzal na ten flám aj slečnu. Obžalovaný sa pýtal, kedy bude zasedať odvolacia komisia a keď zvedel od M., že až v januári, opravil sa, že mu dá dar na fašiangy, že ten flám v sobotu bude ako záloha a zvyšok že bude dar na fašiangy.

Odvolací súd, zistivši, že táto vec nebola ani do 16. októbra 1934 vybavená a že generálne finančné riaditeľstvo 11. novembra 1933 žiadalo od obžalovaného vysvetlenie ako doklad pre vybavenie rekurzu, správne usudzoval, že v dobe činu obžalovanému za vinu kladeného dotyčná vec nebola zrelá k rozhodnutiu a že preto, pokiaľ obžalovaný žiadal koncipistu M., aby uznal odpísanie položky 253.000 Kč od daňovej základny, domáhal sa tým na M. výhody v smysle § 2, odst. 1 zák. čís.

178/1924 Sb. z. a n. Taktiež správne usudzoval odvolací súd, pokiaľ uznal, že obžalovaný advokát bol si vedomý toho, že vec nie je ešte natoľko objasnená, aby koncipista M. učinil v tej dobe návrh na priaznivé vybavenie rekurzu. Ďalej správne uznal odvolací súd, že išlo tu o sľub prospechu pre verejného činiteľa. Treba tiež súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že v tomto prípade, keď sľub bol celkom neurčitý, niet základu pre záver, že by išlo o sľub prevyšujúci nepatrný prospech, jaký má na mysli ustanovenie § 2, odst. II. zák. čís. 178/1924 Sb. z. a n. Pokiaľ zmätočná sťažnosť zastáva opačný názor, nelze jej prisvedčiť, a to tým menej, keďže ani tam nebolo poukázané na voľjakú sumu, ktorá by mohla byť merítkom pre riešenie tejto otázky. Preto nemôže byť čin obžalovaného podriadený pod ustanovenie § 2, odst. 1 cit. zák. Odvolací súd sa však mýlil, pokiaľ vyriekol, že niet ani skutkovej povahy prestupku podľa § 2, odst. 2 cit. zák., lebo žiadosťou obžalovaného, ktorý bol o jej oprávnenosti presvedčený, nebol vraj dotknutý dôležitý verejný záujem.

Podľa smyslu ustanovenia § 2, odst. 2 cit. zák. nejde o to, aký názor má sľubujúci na oprávnenosť svojej žiadosti o priaznivé vybavenie veci, ale má byť objektívne posúdené, či žiadaným činom lebo opomenutím verejného činiteľa bol by dotknutý dôležitý záujem verejný. Pokiaľ by išlo len o urychlené vybavenie rekurzu, splnením žiadostí obžalovaného v tomto smere naozaj nebol by dotknutý dôležitý záujem verejný, lebo urychlené vybavenie takejto veci je aj v záujme finančnej správy. Inak je však, pokiaľ išlo o priaznivé vybavenie veci. Referent finančného riaditeľstva má uloženú povinnosť vybavovať úradné veci podľa skutkového stavu a podľa zákona. Pokiaľ by ich však mal vybavovať pod vlivom poskytnutého alebo sľúbeného daru od strany, nemohla by finančná správa bez všetkého sa spoliahnúť, či vybavenie stalo sa podľa hore naznačených smerníc. A práve preto vecné vybavenie rekurzu v daňovej veci dotýka sa dôležitého záujmu verejného. Z toho, čo bolo hore uvedené, plynie, že nie sú v tomto prípade síce dané všetky náležitosti prečinu podľa § 2, odst. 1 zák. čís. 178/1924 Sb. z. a n., ale že je tu naplnená skutková povaha prestupku podľa § 2, odst. 2 cit. zákona. Preto bolo treba v tomto smere vyhovieť zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva, z dôvodu zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. na základe 1. odst. § 33 por. nov. zrušiť napadnuté rozsudky nižších súdov a vyniesť odsudzujúci rozsudok.

Čís. 5287.

Predpokladom skutkovej podstaty prečinu podľa § 368 tr. zák. je nielen nadobudnutie užívacieho alebo retenčného práva na odňatú movitú vec, ale vyžaduje sa, aby ona vec bola i v držbe toho, komu prislúcha nad ňou užívacie alebo retenčné právo, a aby táto držba bola bezprávnym zásahom vinníkovým porušená.

(Rozh. zo dňa 4. mája 1935, Zm III 601/34.)